

1. TĒMA 24. – 30. SEPTEMBRIS

SACELŠANĀS HARMONISKAJĀ VISUMĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1]ņ 4:8, 16; 1]ņ 4:7–16; Ec 28:12–19; Jes 14:12–15; Atkl 12. nod.

ATMIŅAS PANTS:

“Kā tu esi kritis no debesīm, tu spožā zvaigzne, tu ausekļa dēls! Kā tu esi nogāzts pie zemes, tu, kas tautas locīji!” (Jes 14:12)

Daudzi domātāji ir centušies izskaidrot ļaunuma izcelsmi. Daži ierosinājuši, ka ļaunums ir pastāvējis vienmēr, jo viņu skatījumā labo var novērtēt tikai pretstatā ļaunajam. Citi uzskata, ka pasaule ir radīta nevainojama, bet ļaunums kaut kādā veidā uzradies. Piemēram, grieķu mitoloģijā ļaunums sākās, kad ziņkārīgā Pandora atvēra aizzīmogotu kasti, no kuras izplūda visi pasaules ļaunumi (šis mīts tomēr neizskaidro ļaunuma izcelsmi, kas it kā bija paslēpts kastē).

Turpretī Bībele māca, ka mūsu mīlošais Dievs ir visspēcīgš (1L 29:10, 11) un pilnīgs (Mt 5:48). Tāpat visam, ko viņš dara, jābūt pilnīgam (5Moz 32:4), kas ietver to, kā Viņš radīja mūsu pasauli. Kā pilnīgā pasaulē varēja rasties ļaunums un grēks? Saskaņā ar 1Moz 3. nod. grēku, ļaunumu un nāvi mūsu pasaulē ienesa Ādams un Ieva.

Bet šī atbilde raisa vēl kādu jautājumu. Ļaunums pastāvēja jau pirms grēkā krišanas. To atklāja “čūska”, kas piekrāpa Ievu (1Moz 3:1–5). Tāpēc mums jāiet vēl tālāk vēsturē, pat pirms grēkā krišanas, lai atrastu avotu un pirmsākumus ļaunumam, kas tik ļoti pārvalda mūsu tagadnes eksistenci, ka reizēm var padarīt to diezgan nožēlojamu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. oktobrī.

Radīšana – mīlestības izpausme

Daba savā pašreizējā stāvoklī nes divējādu vēsti, kurā ir sajaucies labais un ļaunais. Rožu krūmi var radīt jaukus un smaržīgus ziedus, bet arī sāpīgus un dzelošus ērkšķus. Tukāns var atstāt uz mums iespaidu ar savu skaistumu un tad samulsināt ar uzbrukumu citu putnu ligzdām un viņu mazuļu ēšanu. Pat labsirdīgi cilvēki vienā brīdī var kļūt ļauni, naidpilni, pat vardarbīgi. Nav brīnums, ka līdzībā par kviešiem un nezālēm kalpi jautā lauka īpašniekam: “Kungs, vai tu neesi labu sēklu sējis savā tīrumā? No kurienes tad radusies nezāle?” (Mt 13:27) Un īpašnieks atbildēja: “To ienaidnieks darījis.” (Mt 13:28) Līdzīgi arī Dievs radīja universu pilnīgu, bet ienaidnieks to sabojāja ar noslēpumaino grēka sēklu.

Izlasī 1Jņ 4:8, 16. Ko pārlicība, ka “Dievs ir mīlestība”, stāsta mums par Viņa radošo aktivitāšu būtību? _____

Fakts, ka “Dievs ir mīlestība” (1Jņ 4:8, 16), norāda vismaz uz trim pamatsaistībām. Pirmkārt, mīlestība pēc savas būtības nevar pastāvēt ieslēgta sevī, bet ir jābūt iespējai to paust. (Kāda veida mīlestība netiek pausta?) Dieva mīlestība tiek līdzdalīta iekšēji starp trim Dievības Personām un ārēji Viņa attiecībās ar visiem Viņa radījumiem. Otrkārt, viss, ko Dievs dara, ir Viņa beznosacījumu nemainīgās mīlestības izpausme. Tas ietver Viņa radošos darbus, Viņa glābšanas darbus un pat Viņa sodīšanas izpausmes. Patiesībā “Dieva mīlestība Viņa taisnīgumā nav mazāk izpausta kā Viņa žēlastībā. Taisnība ir Viņa troņa pamats un Viņa mīlestības auglis.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 762. lpp.) Un, treškārt, tā kā Dievs ir mīlestība un viss, ko Viņš dara, pauž Viņa mīlestību, Viņš nevar būt sākums grēkam, kas ir tieši pretējs Viņa paša raksturam.

Bet vai Dievam vajadzēja radīt universu? No Viņa Virsvaldības perspektīvas varētu teikt, ka nē, jo tas bija Viņa brīvās gribas lēmums. Bet, skatoties no Viņa mīlošās dabas perspektīvas, Viņš gribēja universu kā Savas mīlestības izpausmi. Cik brīnīšķīgi, ka Viņš ir radījis tādas dzīvības formas kā mūs, kas spēj ne tikai atsaukties Dieva mīlestībai, bet arī līdzdalīt un paust mīlestību ne tikai pret Dievu, bet arī citiem (sk. arī Mk 12:30, 31).

Paskaties apkārt radītajā pasaulē. Kur tu vari ieraudzīt Dieva mīlestības atspulgu, neskatoties uz grēka postījumiem? Kā mēs varam mācīties gūt cerības mācības no Dieva mīlestības izpausmēm, kas atklātas radīšanā? _____

Brīvā griba – mīlestības pamats

Izlasi 1Jņ 4:7–16. Ko šie panti mums atklāj par brīvo gribu kā nosacījumu mīlestības praktizēšanai? _____

Mākslīgās puķes var būt krāšņas, bet tās neaug un nezied tā, kā to dara īstās. Roboti ir ieprogrammēti runāt un veikt daudzus uzdevumus, bet viņiem nav ne dzīvības, ne emociju. Īstenībā dzīvība un brīvā griba ir neatņemami nosacījumi, lai saņemtu, praktizētu un līdzdalītu mīlestību. Mūsu mīlošais Dievs radīja eņģeļus (tai skaitā Luciferu) un cilvēkus ar brīvību pieņemt lēmumus, ieskaitot iespēju izvēlēties nepareizo ceļu. Citiem vārdiem, Dievs radīja visu universu kā pilnīgu un harmonisku vidi, kur Viņa radījumiem augt mīlestībā un gudrībā.

1Jņ 4:7–16 apustulis Jānis uzsver, ka “Dievs ir mīlestība” un ka Viņš atklāj Savu mīlestību mums, sūtot Savu vienīgo Dēlu mirt par mūsu grēkiem. Tāpēc mums vajadzētu izteikt pateicību par Viņa bezgalīgo mīlestību, mīlot citam citu. Šāda mīlestība, kurai ir dievišķa izcelsme, būs vispārliciecināmais pierādījums, ka Dievs mājō mūsos un ka mēs mājojām Viņā. Šis aicinājums atspoguļot Dieva mīlestību iegūst jēgu tikai tad, ja tas adresēts radījumiem, kas var izvēlēties praktizēt un paust šo mīlestību vai tieši pretēji – dzīvot uz sevi vērstu dzīvi. Tomēr izvēles brīvību var viegli izmantot nepareizi – skumjš fakts, kas tika nodemonstrēts traģiskajā Lucifera sāktajā karā Debesīs.

Pat atzīstot brīvās gribas svarīgumu, daži cilvēki vēl joprojām domā: “Ja Dievs zināja, ka Lucifers sacelsies, kāpēc Viņš to radīja?” Vai Lucifera radīšana nepadara Dievu atbildīgu par grēka izcelsmi?

Šis var būt ļoti grūts jautājums, par ko domāt, jo tas ir atkarīgs no daudziem faktoriem, ieskaitot to, kas tieši ir domāts ar vārdu “atbildīgs”. Grēka izcelsme un būtība ir noslēpumi, ko neviens nevar pilnībā izskaidrot.

Dievs neizdeva rīkojumu grēka pastāvēšanai; Viņš tikai ļāva tam būt un tad, pie krusta, Viņš uzņēmās uz sevis galējo sodu par šo grēku, kas deva Viņam pilnvaras pilnībā to likvidēt. Visās savās sāpīgajās pārdomās par ļaunumu mēs nedrīkstam aizmirst, ka Dievs pats samaksāja visaugstāko maksu par grēka un ļaunuma eksistenci (sk. Mt 5:43–48, Rm 5:6–11) un ka Viņš cieta no tā vairāk, nekā kāds no mums jebkad cietīs.

Brīvā griba, dāvana no Dieva, ir svēta, bet tā nes sev līdzī daudz spēcīgu seku – ne tikai mums pašiem, bet arī citiem. Kādus svarīgus lēmumus tu pieņemsi, izmantojot šo dāvanu, un kādas būs sekas jebkuram lēmumam, ko tu pieņemsi? _____

Noslēpumainā nepateicība

Izlasi Ec 28:12–19. Ko mēs varam mācīties no šiem pantiem par grēka noslēpumaino izcelsmi? _____

Liela daļa Ecēhiēla grāmatas sarakstīta gala laika simboliskajā valodā. Daudzos gadījumos atsevišķas personas, dzīvnieki un priekšmeti, kā arī vietēja mēroga notikumi ir izmantoti, lai atklātu un aprakstītu plašāku kosmisku un/vai vēsturisku realitāti. Ec 28:1–10 Kungs runā par Tiras ķēniņu (Tira bija plaukstoša senās Feniķijas ostas pilsēta) kā bagātu un lepmu valdnieku, kas bija tikai “cilvēks”, bet sauca sevi par dievu un pat sēdēja (kā viņš teica) dievu tronī.

Tad Ec 28:12–19 šī vēsturiskā realitāte kļūst par salīdzinājumu, lai aprakstītu Lucifera krišanu Debesu pagalmos. Tā Tiras ķēniņš, cilvēks, kas dzīvo “jūras vidū” (Ec 28:2, 8), tagad aino “svaidītu ķerubu, kas sargā” (Ec 28:14), dzīvodams “Ēdenē, Dieva dārzā,” un “svētajā Dieva kalnā” (Ec 28:14).

Izšķirošs apgalvojums visā ziņojumā ir atrodams Ec 28:15, kur teikts: “Nevainojams tu biji savos ceļos no tās dienas, kad tevi iecēla par ķēniņu, līdz kamēr atrada tevī noziegumu.” Tādējādi Lucifera nevainojamais stāvoklis ietvēra ļaunuma potenciālu, iespēju darīt nepareizi, un tas bija tāpēc, ka Luciferam kā morālai būtnei bija brīva griba, kas ir daļa no tā, ko nozīmē būt nevainojamai būtnei.

Lucifers patiešām bija radīts nevainojams, kas iekļāva spēju brīvi izvēlēties. Tomēr, ļaunprātīgi izmantojot šo pilnību, ļaunprātīgi izmantojot savu brīvo gribu, viņš kļuva samaitāts, uzskatot sevi par svarīgāku, nekā viņš patiesībā bija.

Nebūdams vairs apmierināts ar to, kā Dievs viņu bija radījis un pagodinājis, Lucifers zaudēja savu pateicību Dievam un ilgojās saņemt lielāku atzinību, nekā viņš bija pelnījis. Kā tas varēja notikt ar nevainojamu eņģeli, kas dzīvoja nevainojamā universā, kā jau iepriekš minēts, ir un paliek noslēpums.

“Grēks ir noslēpumaina, neizskaidrojama lieta. Tā eksistencei nebija iemesla; censties to izskaidrot nozīmē censties tam dot iemeslu, un tad tas būtu attaisnots. Grēks, kas pierādīts kā nepiedodams, uzradās nevainojamā universā.” (Elena Vaita “The Truth About Angels”, 30. lpp.)

1Tes 5:18 Pāvils raksta, ka “par visu” mums vajadzētu pateikties. Kā šie vārdi palīdz mums tikt galā ar jebkādam nepateicības un sevis žēlošanas jūtām, īpaši grūtos brīžos?

Lepnuma cena

Rakstos varam redzēt divas galvenās tēmas jeb motīvus, kas savā starpā cīnās. Viena ir Salemas, Ciānas kalna, Jeruzālemes un Jaunās Jeruzālemes tēma, kas aino Dieva valstību. Otra ir Bābeles un Babilonijas tēma, kas aino sātana viltus valstību. Vairākas reizes Dievs aicināja Savus ļaudis iziet no pagāniskās Babilonijas, lai kalpotu Viņam Apsolītajā Zemē.

Piemēram, Ābrams (vēlāk Abrahāms) tika aicināts iziet no Ūras Kaldejā uz Kānaānas zemi (1Moz 11:31–12:9). Garā gūstniecības laika beigās jūdi atstāja Babiloniju un atgriezās Jeruzālemē (Ezras 2). Atklāsmes grāmatā Dieva ļaudis ir aicināti iziet no gala laika Babilonijas (Atkl 14:8), lai mājotu ar Viņu uz Ciānas kalna un Jaunajā Jeruzālemē (Atkl 14:1; Atkl 21:1–3, 10).

Izlasi Jes 14:12–15. Kādas tālejošas sekas Lucifera lepnums Debesīs atnesa visam universam un šai pasaulei? _____

Bībelē Babilonijas pilsēta simbolizē varu, kas ir tiešā opozīcijā Dievam un Viņa valstībai. Babilonijas ķēniņš (īpaši Nebukadnēcars) kļūst par lepnuma un augstprātības simbolu. Dievs bija atklājis ķēniņam Nebukadnēcare, ka Babilonija ir tikai zelta galva lielajā sekojošo impēriju tēlā (Dan 2:37, 38). Izaicinot Dieva atklāsmi, ķēniņš izveidoja tēlu, kas bija viss no zelta – kā simbolu tam, ka viņa valsts tomēr pastāvēs mūžīgi. Viņš pat pieprasīja, lai visi to pielūdz (Dan 3. nod.). Kā tas bija Tiras ķēniņa gadījumā (Ec 28:12–19), arī Babilonijas ķēniņš kļuva par Lucifera simbolu.

Jes 14:3–11 apraksta augstprātīgā un vardarbīgā Babilonijas ķēniņa krišanu. Tad Jes 14:12–15 no vēsturiskās perspektīvas pārceļas uz Debesu pagalmiem, mūs apgaismojot, ka līdzīgs lepns un augstprātīgs gars ir bijis iemesls Lucifera krišanai. Pants paskaidro, ka Lucifers plānoja paaugstināt savu troni pāri visiem debesu pulkiem un padarīt sevi “līdzīgu Visaugstākajam” (Jes 14:14). Tas bija sākums jaunai un naidīgai situācijai, kurā Dieva altruistisko mīlestību un sadarbību izaicinās Lucifera savtīgums un sacensības gars. Ienaidnieks nebaidījās apsūdzēt Dievu tajā, kas bija viņš pats, un izplatīt savus melus citiem eņģeļiem. Šis ir noslēpumainais ļaunuma sākums universā.

Kāpēc ir tik viegli kļūt lepnam un lielīgam mūsu stāvokļa un/vai sasniegumu dēļ? Kā krusta turēšana mūsu priekšā pasargā mūs no iekrišanas tādā slazdā? _____

Neticības izplatīšana

Izlasi Atkl 12. nod. Ko šī nodaļa māca par Debesu dumpja izplatīšanos virs zemes?__

Lucifera krišana nebija vienkārši konfliktējošu ideju sadursme. Atkl 12. nodaļa stāsta, ka galvenais karš izcēlās Debesīs starp Luciferu un viņa eņģeļiem vienā pusē un Kristu un Viņa eņģeļiem otrā pusē. Šajos pantos Lucifers tiek nosaukts par “lielo pūķi”, “veco čūsku”, “velnu un sātanu” un “brāļu apsūdzētāju” (Atkl 12:9, 10). Kristus ir nosaukts par “Miķeli” (Atkl 12:7), kas nozīmē “tas, kurš ir kā Dievs”.

Balstoties uz norādi “virseņģelis Miķelis” (Jūdas 9), daži skaidrotāji uzskata, ka Viņš ir tikai eņģelim līdzīga būtne. Bet Daniēla grāmatā katra lielā vizija sasniedz kulmināciju ar Kristu un Viņa mūžīgo valstību – piemēram, akmens, kas atdalās bez roku palīdzības (Dan 2:34, 45), cilvēka Dēls (Dan 7:13), pulku valdnieks un kungu Kungs (Dan 8:11, 25), kā arī Mihaēls, lielais eņģeļu valdnieks (Dan 12:1). Tā kā Kunga Eņģelis ir pats Kungs (2Moz 3:1–6, Apd 7:30–33 utt.), Mihaēlam vajadzētu būt tai pašai dievišķajai Personai, tas ir, pašam Kristum.

Atkl 12. nodaļa piedāvā vispārīgu pārskatu par notiekošo cīņu, kas (1) sākās Debesīs ar Lucifera un vienas trešdaļas Debesu eņģeļu sacelšanos, (2) sasniedza kulmināciju Kristus izšķirošajā uzvarā pie krusta un (3) vēl joprojām turpinās pret Dieva gala laika atlikuma ļaudīm.

Runājot par šīs cīņas sākumu, Elena Vaita paskaidro, ka “Dievs Savā lielajā žēlastībā ilgi cietās ar Luciferu. Viņš netika uzreiz pazemināts no sava augstā stāvokļa ne tad, kad viņš pirmo reizi ļāvās neapmierinātības garam, ne arī tad, kad viņš sāka izvirzīt savus nepatiesos apgalvojumus uzticīgo eņģeļu priekšā. Ilgi viņš tika paturēts Debesīs. Atkal un atkal viņam tika piedāvāta piedošana ar nosacījumu, ka viņš nožēlos grēkus un padosies.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 495., 496. lpp.)

Mēs nezīnām, cik ilgs bija šis karš Debesu pagalmos. Vienalga, kāda bija tā intensitāte un ilgums, vissvarīgākais aspekts visā cīņā ir tas, ka sātans un viņa eņģeļi “tika sakauti un viņiem vairs nebija vietas Debesīs” (Atkl 12:8, NRSV; sk. arī Lk 10:18). Problēma tagad, protams, ir tāda, ka viņi nonāca šeit, uz zemes.

*Kā mēs varam redzēt šīs kaujas realitāti uz zemes? Kas ir mūsu vienīgā cerība uzvarēt savu ienaidnieku šajā kaujā?*_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Kāpēc tika pieļauts grēks?” un grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Ļaunuma izcelsme” (492.–504. lpp.).

“Tiem, kas bija baudījuši neizsakāmo Debesu godību, [sātanam un viņa eņģeļiem] nebija cerības uz glābšanu. Viņi bija redzējuši Dieva vareno majestātiskumu un visas šīs godības klātbūtnē sacēlušies pret Viņu. Nebija vairs tādas jaunas Dieva varenā spēka atklāsmes, kas būtu varējusi viņus tik dziļi aizskart kā tās, ko viņi jau bija piedzīvojuši. Ja viņi varēja sacelties neizsakāmās godības klātbūtnē, viņus nebija iespējams nolikt vēl labākos apstākļos, lai viņi varētu tikt pārbaudīti. Nebija ne papildu spēka, ne arī lielāku bezgalīgas godības augstumu un dziļumu, kas pārvarētu viņu greizsirdīgās šaubas un dumpīgo kurnēšanu. Viņu vainai un sodam jābūt proporcionālam viņu augstajām priekšrocībām Debesu pagalmos.” (Elena Vaita “Confrontation”, 21. lpp.)

“Jau no paša sākuma Dievs un Kristus zināja par sātanu krišanu, kā arī to, ka krāpjošais atkritušais spēks novedīs pie cilvēka krišanas. Dievs nepavēlēja, lai grēks nepastāvētu, bet Viņš paredzēja tā eksistenci un sagatavojās sastapties ar šausmīgo ārkārtas situāciju. Viņš tik ļoti mīlēja pasauli, ka Viņš apsolīja dot Savu vienīgo Dēlu, ‘lai ikviens, kas Viņam tic, neietu bojā, bet saņemtu mūžīgo dzīvību’. Jņ 3:16” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 22. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet jautājumu par to, vai Dievam ir augstākā atbildība attiecībā uz ļaunuma izcelsmi un eksistenci šajā pasaulē. Kā mēs varētu censties atbildēt uz šo apsūdzību?

2. Kā krusts iederas visā mūsu izpratnē par ļaunumu? Kāpēc krustam un tam, kas pie tā notika, vajadzētu būt galvenajam jebkurā izpratnē par ļaunuma izcelsmi?

3. Pēc tik daudzu tūkstošu gadu grēka un ciešanām mūsu pasaulē sātanam vajadzētu būt pilnībā apzinātam attiecībā uz viņa sacelšanās traģiskajām sekām. Kāpēc tad viņš vēl joprojām turpina savu sacelšanos pret Dievu?

4. Mt 5:43–48 Kristus runā par Dieva beznosacījumu mīlestību uz visiem cilvēkiem kā par paraugu visām mūsu attiecībām. Kā tu varētu atspoguļot šo paraugu savā ģimenē un draudzē vēl vairāk?

5. Apustulis Pēteris mūs brīdina, ka “velns staigā apkārt kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu apņemt” (1Pēt 5:8). Izlasi arī Ef 6:10–20. Kā mēs varam pastāvēt pret “velna viltībām”?